

L'urós e lo gelós

Abans d'estar praube, Misèria qu'èra fortunat; la soa fòrga qu'èra hèra frenquentada.

Mes lo fornièr vesin qu'èra hèra gelós deu haure, pr'amor eth, qu'èra praube. Chic de personas que vienèvan crompar pan ençò d'eth pr'amor d'ua rumor qui disèva que lo panissèr qu'èra lo Diable en persona, e aqueras rumors que disèvan la vertat!

Un dia, òrbe de rabia, l'òmi que decideish getar lo maishant sòrt sus Misèria; d'un dia a l'aute, lo haure n'a pas mei un sol client! Tant qui lo panissèr e'u volerà, Misèria que serà praube.

Quauques dias après, lo Diable que's rend compte que n'a pas mei de clients qu'abans; lo son embroishment suu haure ne l'a avançat en arren... Qu'èra tostemps praube.

En véder que lo haure vesin qu'èra urós totun shens moneda, qu'èra enquèra mei gelós de Misèria.

Alavetz un dia, lo panissèr que decideish de tornar gahar la hidenca deus passants en sortir e en parlar simpaticament a las personas. Mes rendut compte de la soa reputacion, qu'ei ua mauescaduda totau.

Duas setmanas en seguin, la vertat qu'ei sortida: tot lo monde que sap la vertadèra indentitat deu fornièr.

Uèi lo dia, lo Diable qu'a tostemps degrèus, mes n'a pas annulat lo sòrt aborrit sus Misèria: dilhèu pr'amor qu'a d'autes acolites dens los paratges ?

Seguida dens lo conte originau...